

forfatning som islamisk stat, men med et vestligt retssystem, og der er blevet afholdt valg den 9. oktober i år under væsentlig roligere forhold, end man turde have håbet. Der var høj stemmeprocent, og især er der grund til at glæde sig over, at 42 pct. af kvinderne afgav deres stemme. Det afghanske politi og forsvar er under genopbygning, og der skal holdes parlamentsvalg i 2005.

Det er alt sammen positive signaler, som vi fra dansk side skal bakke op. Det gør vi med den militære indsats, vi behandler her, og med de hjælpepakker, som regeringen har afsat på henholdsvis 250 mio. kr. til humanitær hjælp i perioden fra 2002 til og med i år og 495 mio. kr. til genopbygning i perioden 2002-2006.

Alt i alt er der tale om en helstøbt indsats, som vi fra Venstres side bifalder, og derfor skal jeg meddele, at vi naturligvis støtter forslaget.

Per Kaalund (S):

Jeg skal i relation til B 43 ikke gentage mange af de faktuelle oplysninger i beslutningsforslaget, hr. Ulrik Kragh kom med, men vi er enige i, at demokratiseringsprocessen i Afghanistan udvikler sig positivt.

Udgangspunktet har jo været meget ringe, og der er meget, meget lang vej igen. Men der er vedtaget en plan i Bonn i 2001, der er kommet en ny forfatning – godt nok for en islamisk stat – og der har været afholdt præsidentvalg, hvor Hamid Karzai er blevet valgt og også blevet anerkendt.

Der er stadig rigtig mange problemer tilbage i Afghanistan, og sandheden er vel, at det stort set kun er Kabul og omegn, som er under reel kontrol. Der er stadig megen opium- og andre kriminalitetsformer i Afghanistan, men den danske indsats, som er både militær og humanitær, støtter vi, og vi støtter også udvidelsen af indsatsområdet, så man kommer uden for Kabul og op mod nordøst i Afghanistan og bringer flere og flere områder under kontrol. NATO har overtaget opgaverne, og siden august 2003 deltager 35 lande.

Vi kan støtte målsætningen om et fredeligt og stabilt Afghanistan, men realistisk set må vi nok sige, at der er meget, meget lang vej igen. De bidrag, der er foreslået i beslutningsforslaget, synes vi er rigtige, og de betyder, at der i løbet af 2005 vil være fra 110 og op til 225 danske soldater i Afghanistan i kortere eller længere tid.

Socialdemokratiet anbefaler beslutningsforslaget.

Søren Krarup (DF):

Om dette beslutningsforslag gælder som for det foregående, at vi med glæde og beslutsomhed siger ja til at bidrage med danske militære styrker i aktionen i Afghanistan.

Situationen i Afghanistan minder slående om situationen i Irak: Man forsøger at skabe et stabilt styre med en rimelig grad af retssikkerhed. Her hærgede Taleban, og herfra udgik den dømoniske idealisme, som stræber efter at lægge Vesten i ruiner. I de afghanske bjerge huserede den Osama bin Laden, hvis onde gerninger vi ikke har mulighed for at overse eller glemme, men den allierede koalition slog til med stor styrke, fordrev Taleban og jog Osama bin Laden på permanent flugt.

Nu drejer opgaven sig om at opbygge Afghanistan til et land, hvor folk kan leve i tryghed og under nogenlunde retsbeskyttelse, og ingen kan være tvivl om, at denne opgave er vanskelig. Enhver, der har læst Kiplings pragtfulde noveller fra den engelske tid i Indien, ved, at i Afghanistan er der altid krig – klan mod klan, stamme mod stamme, fyrste mod fyrste – og at den politiske opgave for de engelske magthavere i Indien bestod i at forhandle klogt og diplomatisk med de forskellige klaner, stammer og fyrster for at opnå en bæredygtig ordening med støtte af en militær styrke, der om nødvendigt kunne rykke ind og tvinge de genstridige til at overholde aftalerne.

Jeg tror ikke, at opgaven i dag er så forskellig fra dengang. Det er nok i den sidste ende en politisk eller diplomatisk indsats, der skal til for at få landet i gang igen, men først skal den onde, revolutionære islamisme fordrives, og derefter skal den allierede styrke ligesom i Irak stå bag dem, der skridt for skridt søger at samle og at fredeliggøre landet. Den militære styrke er nødvendig, for det er netop nødvendigt at kunne sætte styrke bag sine ord og anvisninger, og det er dertil, Danmark bidrager.

Der er noget tankevækkende, noget grotesk i, at danske soldater gør tjeneste i Afghanistan – dette fjerne, lukkede land bag sine bjergkæder. Hvem ville have troet det for nogle generationer siden? Men der er vendt op og ned på mange ting, og i den nye situation, vi står i med en vestlig forsvarskrig mod islamisk terrorisme, er det utrolige blevet til en nødvendighed, og vi siger som sagt ja til nødvendigheden.